

wadzące działalność w zakresie zbytu, skupu, sprzedaży hurtowej, sprzedaży detalicznej, usług oraz przemysłu gastronomicznego, garmazeryjnego i piekarskiego.",

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przez użyte w dalszych przepisach ustawy określenie:

1) „sklep” rozumie się wydzieloną i oddzielnie rozliczaną część przedsiębiorstwa, w której następuje powierzenie mienia (np. punkt sprzedaży detalicznej, magazyn, punkt skupu, zakład produkcyjny lub usługowy, aptekę); sklepem w rozumieniu ustawy jest także wydzielone i oddzielnie rozliczane miejsce sprzedaży, produkcji lub usług (np. dział, stoisko, bufet),

2) „personel sprzedający” rozumie się osoby, którym powierza się wspólnie mienie (np. sprzedawców, magazynierów, personel skupujący, kucharzy, piekarzy, garmazeryjów, kelnerów, farmaceutów); do personelu sprzedającego zalicza się także kierownika sklepu, jego zastępcę oraz brygadzystę, jak również pracowników inkasujących gotówkę, jeżeli powierzono im jednocześnie wykonywanie czynności związanych z wydawaniem towarów.”,

c) § 5 skreśla się;

2) w art. 2:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. 1. Pracownicy uspołecznionego sklepu, należący do personelu sprzedającego, mogą przyjąć w umowie pisemnej wspólną odpowiedzialność majątkową za szkody spowodowane powstaniem niedoboru w towarach i innych składnikach majątkowych w sklepie, w którym:

1) przy pracy na jedną zmianę — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 8 osób,

2) przy pracy na dwie lub trzy zmiany — liczba personelu sprzedającego nie przekracza 12 osób, a w zakładach piekarskich czynnych na trzy zmiany, jeżeli liczba personelu sprzedającego nie przekracza 16 osób.

2. W sklepach samoobsługowych i preselekcyjnych, w zakładach usługowych oraz w zakładach gastronomicznych, stołówkach i innych zakładach żywienia wspólną odpowiedzialność majątkową pracownicy mogą przyjąć bez względu na liczbę personelu sprzedającego.”,

b) § 2 skreśla się, a § 3—5 oznacza się kolejno jako § 2—4,

c) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Wspólna odpowiedzialność majątkowa za powierzone mienie na podstawie przepisów niniejszej ustawy nie wyklucza odpowiedzialności indywidualnej za inne mienie powierzone danej osobie.”;

3) w art. 3 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Pracownikowi ponoszącemu odpowiedzialność wspólną przysługuje prawo wglądu w rachunkowość sklepu oraz brania udziału w przyjmowaniu towarów dostarczanych do sklepu i ich wydawaniu.”;

4, w art. 5:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Poza pracownikami ponoszącymi odpowiedzialność wspólną oraz wymienionymi w § 2 i 3 nie wolno w sklepie zatrudniać innych pracowników.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. W sklepie, w którym pracownicy przyjęli odpowiedzialność wspólną, wolno zatrudniać:

1) pracowników wykonujących czynności nie związane z dysponowaniem mieniem (np. sprzątaczkę, pomywaczkę, robotników zatrudnionych przy przenoszeniu ciężarów, pomocników: kucharzy, piekarzy, garmazeryjów),

2) osoby zatrudnione dorywczo w okresie wzmózonej działalności sklepu,

3) osoby odbywające naukę zawodu, praktykę lub wstępny staż pracy.

2. Osoby wymienione w ust. 1 nie ponoszą odpowiedzialności wspólnej.

3. Zatrudnienie osób wymienionych w ust. 1 wymaga:

1) pisemnej zgody pracowników ponoszących odpowiedzialność wspólną,

2) zapewnienia pracownikom ponoszącym odpowiedzialność wspólną możliwości nadzoru nad wykonaniem zadań przez osoby wymienione w ust. 1.”.

Art. 2. Minister Handlu Wewnętrznego ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, paragrafów, ustępów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: E. Ochab

Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

316

USTAWA

z dnia 10 grudnia 1965 r.

o zmianie dekretu o niektórych podatkach i opłatach terenowych.

Art. 1. W dekrete z dnia 20 maja 1955 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 16, poz. 87) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Art. 22. 1. Opłatę od środków transportowych pobiera się z tytułu:

1) posiadania przez osoby fizyczne i prawne

nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej następujących środków transportowych: pojazdów samochodowych, jachtów, promów, transportowych wózków rowerowych, łodzi, jak również koni,

2) przewozu wykonywanego zarejestrowanymi za granicą samochodami ciężarowymi

- wymi i autobusowymi, z przyczepami lub bez przyczep, wprowadzonymi czasowo do ruchu drogowego na obszarze Polski.
2. Przewozem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest zarówno przejazd pojazdu z ładunkiem (z przewożonymi osobami), jak i bez ładunku.”;

2) w art. 23:

- a) w pkt 2 na końcu po wyrazach „12 miesięcy” skreśla się średnik i dodaje się wyrazy „oraz przewozy wykonywane na obszarze Polski tymi pojazdami”;
- b) dotychczasową treść tego artykułu oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Od opłat wolne są również, poza przypadkami określonymi w ust. 1 pkt 2, przewozy wykonywane na obszarze Polski zarejestrowanymi za granicą:

- 1) samochodami ciężarowymi lub autobusami, których wjazd na obszar Polski następuje w wykonaniu szczególnej służby, jak np. pojazdami służby sanitarnej, straży pożarnej, straży granicznej lub urzędów celnych,
- 2) ciągnikami rolniczymi z przyczepami lub bez przyczep między przylegającymi do siebie pałami granicznymi obszaru Polski i obszaru jednego z sąsiadujących państw.

3. Minister Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Finansów, Ministrem Handlu Zagranicznego oraz z innymi zainteresowanymi ministrami lub kierownikami urzędów centralnych może zwolnić

od opłat przewozy wykonywane na obszarze Polski samochodami ciężarowymi lub autobusami w przypadkach nie objętych przepisem ust. 1 pkt 2.”;

3) w art. 24:

- a) w ust. 1 po wyrazie „opłaty” dodaje się wyrazy „od środków transportowych, o których mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1,”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzić dopłaty do opłat od środków transportowych, określonych w ust. 1 pkt 1—6 i pkt 10, w wysokości do 50% tych opłat, przeznaczone na cele utrzymania nawierzchni dróg.”;

c) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Rada Ministrów określi wysokość opłaty wymienionej w art. 22 ust. 1 pkt 2, zasady jej ustalania oraz tryb i organy właściwe do obliczania i poboru.”;

4) w art. 43 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Rada Ministrów może zwolnić spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego od obowiązku odprowadzania do budżetów rad narodowych sum inkasowanych z tytułu podatku od lokali oraz określić zasady wykorzystania tych sum.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

317

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO

z dnia 10 listopada 1965 r.

w sprawie zasad odbywania zgromadzeń studenckich i zgromadzeń członków organizacji studenckich.

Na podstawie art. 71 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia dotyczą zgromadzeń studenckich i zgromadzeń członków organizacji studenckich, zwanych dalej zgromadzeniami, organizowanych na terenie szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej, domu studenckiego oraz innych pomieszczeń szkoły, zwanych dalej szkołą.

§ 2. 1. Zgromadzenia mogą być organizowane przez władze jednej lub kilku organizacji studenckich, jedynie po uzyskaniu pisemnego zezwolenia rektora sprawującego nadzór nad szkołą.

2. W zgromadzeniu mogą brać udział studenci i pracownicy szkoły, na której terenie ma być zwołane zgromadzenie. W zgromadzeniu mogą brać również udział, za zgodą właściwych rektorów, studenci i pracownicy innych szkół.

3. W zgromadzeniu mogą brać udział osoby nie wymienione w ust. 2 za zgodą rektora szkoły, na której terenie ma być zwołane zgromadzenie.

§ 3. 1. Wniosek o udzielenie zezwolenia na odbycie zgromadzenia powinien być przedstawiony rektorowi na piśmie przez władze organizacji studenckiej działającej na terenie szkoły nie później niż na 48 godzin przed projektowanym terminem zgromadzenia.

2. We wniosku, o którym mowa w ust. 1, powinny być podane: cel i zasięg zgromadzenia, porządek dzienny, miejsce i data jego odbycia oraz czas rozpoczęcia.

§ 4. 1. Rektor udzielając zezwolenia na odbycie zgromadzenia wyznacza swego przedstawiciela do udziału w zgromadzeniu.

2. Rektor, udzielając zezwolenia na odbycie zgromadzenia, może ustalić odmienne warunki od zgłoszonych we wniosku, o których mowa w § 3 ust. 2.

§ 5. Przedstawiciel rektora może po uprzedzeniu rozwiązać zgromadzenie, jeżeli jego przebieg narusza porządek publiczny lub wykracza poza cele, w których zostało zwołane.

§ 6. Określone w rozporządzeniu uprawnienia rektora przysługują również kierownikom (dyrektorom) ośrodków międzyuczelnianych, jeżeli nie podlegają one bezpośredniemu nadzorowi rektora.

§ 7. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą zebrań członków organizacji studenckich przewidzianych w statutach tych organizacji.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkolnictwa Wyższego: *H. Golański*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.